

Biskop Tor Singsaas, tale ved prestevigsel i Nidaros domkirke 8.1.2015:

Forsoningens tjeneste

Kjære ordinander.

Gratulerer med dagen. En stor dag fylt av glede og forventning.

Mitt ønske er at denne dagen og denne forbønnshandlingen vil dere bære med dere som en stadig dyrebar påminnelse og inspirasjon gjennom hele prestetjenesten.

For dette har dere lenge sett fram mot. Dere har i mange år forberedt dere gjennom studium og praksis på den tjeneste som dere her i menighetens gudstjeneste skal få overgitt fra Kirkens Herre.

Vi har nettopp feiret jul, den store inkarnasjonsfesten hvor vi får høre at Kristus, Guds Sønn ble menneske.

Han ble vårt medmenneske. Vi har fått et medmenneske i Gud.

Å være et medmenneske er det største et menneske kan være. Å ha et medmenneske er det største et menneske kan oppleve.

Det sterkeste tegn på medmenneskelighet er å gi av seg selv til den andre. Å gi av seg selv slik at den andre får mot til å leve. Da er oppstandelsens krefter virksomme mellom oss. For det verste vi kan gjøre mot et medmenneske er å ta fra det troen på seg selv, gjøre mennesket lite og derved stjele liv fra det. Det er å gi dette menneske en opplevelse av «Langfredag» og de ødeleggende krefter i livet.

Vi samtalte om å være menneske og medmenneske, og bevisstheten om hva medmenneskelighet er som en av de viktigste forutsetninger for å være prest. Å være glad i folk, - og tenke stort om mennesket. Gi rom for andre i sitt liv. Å se seg selv som et alminnelig menneske, satt til å leve sammen med andre.

Det gjør noe med den som forstår seg selv som ønsket og villet av en Annen, - av Gud vår skaper. Du er ingen tilfeldighet. Men du er skapt på vidunderlig vis, og livet er gitt deg som gave. Og, - ikke nok med det, - du er gitt til ditt medmenneske, - og - ditt medmenneske er gitt til deg. Vi hører sammen. Ja, vi hører sammen med alle som lever nå på jorden. Du har med gaver fra Gud du skal rekke til ditt medmenneske. Og du skal ta imot det ditt medmenneske vil gi deg fra Gud. Du viser ditt medmenneske verdighet og respekt når du tar i mot det som rekkes deg. Og det samme opplever du, når ditt medmenneske tar imot fra deg det du gir. Sånn for oss alle. Gud har skapt oss til å være medmennesker, - gitt til hverandre. I dette ligger hans dypeste omsorg skjult for oss.

I medmenneskeligheten åpenbares de skjulte velsignelser Gud har lagt ut i mellom oss.

Vår bønn må være; «Gud, la ethvert menneske på jord ha et medmenneske hos seg!» Mitt sterkeste håp knyttet til medmenneskeligheten er dette; at når livet er vanskelig, er det noen

som blir og blir og blir, selv om jeg forventer at nå vil de gå fra meg? For de tåler ikke mer av meg nå, etter det de har sett og hørt!

Å bli trofast hos sitt medmenneske når det forventer at alle vil gå; I dette ser vi spor av Kristus i verden.

Det finnes mennesker som er helt alene på jorden, - som opplever å ikke ha noe medmenneske. Det har ingen hos seg. Da er julenattens budskap så uendelig viktig. For da fikk alle et medmenneske, - Jesus Kristus. Vi har et medmenneske i Gud. Så høyt har Gud opphøyet det å være menneske, at det er blitt løftet inn i selve guddommen. Han gjør det som en del av sitt eget vesen. Med Jesus har mennesket inntatt himmelen. Det sier oss hvor mye hvert eneste menneske betyr for Gud? Han har sendt med oss alle «en hellighet» som vi kan fornemme når vi møter hverandre.

Men dette forteller og om den sårbarhet som vi mennesker står overfor, når vi så fullstendig er overgitt til hverandre. For vi holder hverandres liv i mellom våre hender. Og livet kan gå helt i stykker av det, når vi ikke tar vare på hverandre. Vi kan bli stående alene i verden. Det kan og bli umulig å leve med seg selv, fordi en har floket livet til for seg, og en forakter seg selv for det.

En av de sentrale tekstene ved presteordinasjonen er 2. Kor. 5, 17 – 20., hvor det fortelles at vi prester står i forsoningens tjeneste. Forsoning er et av de mest grunnleggende tema i livet. Å stå i forsoningens tjeneste er å stå til tjeneste for medmenneskeligheten. Å forsone seg med sitt medmenneske, er å forsone seg med Gud. Så nært identifiserer Gud seg med oss mennesker. Jesus Kristus, vårt medmenneske har forsonet oss med Gud. Det skjedde på korset, bekreftet gjennom oppstandelsen og ved at den oppstandne Jesus Kristus, Guds Sønn som menneske ble tatt inn i guddommen i himmelen. Treenigheten har åpnet seg opp og tatt mennesket og hele skapningen inn i sin store samtale og innbyr til fellesskap med seg.

Forsoning for en prest er først å løfte forsoningens perspektiv inn i eget liv. Gå inn i deg selv og løse opp i det som binder deg, det som hindrer deg i å møte ditt nærmeste medmenneske med åpenhet. Det handler om dine nære relasjoner. Å møtes ansikt til ansikt med den jeg lever i et forpliktet samliv med. Det er utrolig hva som bindes av krefter og energi når en er i konflikt med de som står en nærmest, og som betyr mest for en. Når den du er aller mest glad i ikke vil vite noe av deg, så mister livet alle fargene, fuglene slutter å synge, du ser ikke de som gjennom dagen vender sine øyne i godhet mot deg. Du makter ikke å glede seg over noe. For den du elsker mest av alt har vendt sitt ansikt bort fra deg. Du får ikke kontakt. Intenst går vi da inn i et forsoningsarbeid hvor vi arbeider for å gjenopprette tilliten til hverandre. Forsoningsarbeid er krevende. For det er ikke, og kan ikke være lettvinnt arbeid. Det rører oss på dypet av vårt liv. Det handler om å gjenopprette verdigheten til hverandre igjen.

Forsoning og tilgivelse er det som får i gang livet igjen. Når vi vender ansiktet mot hverandre på ny, kommer fargene tilbake i livet, vi hører fuglene synge, fryder oss over barna som leker, - de små hendelsene i hverdagen gleder oss, for de minner om at det alminnelige gode livet er vendt tilbake. Dette må vi som prester ha som grunninnstilling i eget liv. For da kan vi hjelpe

andre med det samme. Vår tjeneste skal være med på å gjenopprette og gjeninnsette livet til mennesker.

Dypest sett er dette å forson seg med Gud. Gud er i verden og står bak ethvert medmenneskes øyne som en vokter som ber oss om å forson oss med vår neste. Når vi forsoner oss med hverandre er oppstandelsens krefter virksom i mellom oss. Den oppstandne Jesus Kristus er hos oss når vi møter hverandre ansikt til ansikt i tillit. Vi gir livsmot til vår neste.

Å stå i forsoningens tjeneste er det største privilegium Gud har gitt oss prester. Menigheten viser dere i dag tillit ved å overdra denne tjenesten til dere.

Må Gud velsigne dere. Han vender alltid sitt ansikt mot dere.